

NEDERLAND – Somaye Dehban
19 november 2022 – Amersfoort
Nederlandse Vrouwen Raad – ALV

Disclaimer: Ik wil benadrukken dat alles wat ik hier zeg, mijn persoonlijke en professionele mening is en blijft; Ik representeer ook geen enkele Iraanse oppositiepartij in de diaspora en ik beweer zeker niet het Iraanse volk in Iran - dat vecht voor hun vrijheid - te representeren. Alles wat ik hier zeg, is mijn persoonlijke en professionele mening gebaseerd op mijn eigen ervaringen "lived experiences" en het onderzoek dat ik door de jaren heen, in en over Iran heb gedaan; ik verwoord alleen de stemmen van het Iraanse volk.

Zan Zendegi Azadi – Vrouw, leven, vrijheid – deze drie woorden waren de belangrijkste slogan van de Iraanse revolutie van de afgelopen 10 weken – de drie concepten die al meer dan 4 decennia systematisch en gewelddadig worden onderdrukt door de Islamic Republic of Iran.

Goedemorgen allemaal, het is een eer om hier te zijn, tussen de vrouwelijke leiders van ons land. Bedankt Astrid voor uw uitnodiging en het geven van het podium en de kans om de stem van het Iraanse volk te zijn.

Vandaag wil ik met jullie delen hoe vrouw zijn en streven naar een normaal leven met vrijheid van keuze, samengaat met het omverwerpen van de Islamic Republic of Iran - een van de meest agressieve en gewelddadige regimes in onze moderne geschiedenis, en wat wij - Nederlandse Vrouwen en leden van NVR - er van kunnen leren.

Ik ben geboren in 1981 in Iran, direct na de islamitische revolutie en net aan het begin van de oorlog tussen Iran en Irak. Ik ging tijdens de oorlog naar school en heb uit de eerste hand ervaren hoe het voelt om gebombardeerd te worden. Ik weet hoe het voelt om naar de radio te luisteren in afwachting van de naam van je dierbaren die als krijgsgevangene of als gedood worden genoemd.

Ondanks de turbulente tijd waarin ik ben geboren en getogen, hebben mijn ouders heel erg hun best gedaan om mij en mijn broers nogal apolitiek op te voeden. Dit was omdat ze hadden gezien hoe levensbedreigend politiek in Iran kan zijn.

Bovenop deze heftige politieke situatie in Iran, ben ik ook opgegroeid in een omgeving waarin ik - als vrouw - mezelf van top tot teen moet bedekken. Waarom? Omdat dit de manier was om ervoor te zorgen dat ik "beschermd" ben; beschermd tegen de andere helft van de samenleving – mannen – die niet in staat zijn hun impulsen te beheersen.

Ik ben opgegroeid met de overtuiging dat het mijn schuld is als ik op straat wordt aangevallen, omdat ik me op zo'n manier heb gedragen dat het de mannen zou intrigeren; Ik ben opgegroeid

met de overtuiging dat de beste manier om beschermd te worden is om onzichtbaar te zijn in de samenleving, zodat niemand geïntrigeerd kan raken door mijn bestaan. Dit is hoe ik mijn tienerjaren en het begin van mijn twintiger jaren heb doorgebracht.

Na het behalen van mijn eerste hoger onderwijs graad in Applied Mathematics in Computer Sciences, verliet ik Iran om in 2005 naar het buitenland – Nederland. Ik kwam hier om sociale wetenschappen en geesteswetenschappen te studeren. Deze twee studierichtingen werden in Iran zwaar gecensureerd tijdens de Culturele Revolutie in de jaren '80.

De Culturele Revolutie was een periode die volgde op de Islamitische Revolutie, toen de academische wereld van Iran werd gezuiverd van westerse en niet-islamitische invloeden om ze op één lijn te brengen met de revolutionaire en politieke islam.

Klinkt dit bekend? Wordt onze academische wereld in het westen gezuiverd? Tegenwoordig noemen we dit soort Culturele Revolutie de Cancel Culture. Dit is een onderwerp voor een ander gesprek en wat we daarin kunnen leren van de situatie in Iran. Ik had het geluk dat ik werd aangenomen aan het University College Utrecht.

Voor mijn afstudeerscriptie heb ik me verdiept in een psychosociaal maar ook antropologisch fenomeen: Dat was het mechanisme dat ons vormt om met de dood om te gaan – hoe gaan we om met het verliezen van een geliefde. Ik heb specifiek onderzocht hoe een vrouw omgaat met het verliezen van een mannelijk figuur. En natuurlijk ging ik terug naar mijn jeugdervaringen en interviewde ik veel Iraanse vrouwen die tijdens de oorlog tussen Iran en Irak mannelijke figuren verloren in hun leven: vrouwen die hun vader, broer, echtgenoot of hun zoon verloren. Ik wilde begrijpen welke coping-mechanismen deze vrouwen gebruikten om de pijn van het verlies van een geliefde te overwinnen.

Ik concentreerde me vooral op een mannelijke figuur, aangezien de Iraanse cultuur sterk gericht is op de rol van mannen in de samenleving en in veel gevallen wordt naar vrouwen verwezen als de dochter van, of echtgenote van, of moeder van een man, en in haar eentje heeft ze geen identiteit. Daar leerde ik dat de rode draad in het verhaal van alle vrouwen die ik interviewde was, dat ze hun verlies – ze contextualiseren hun verlies – als een middel tot een doel zagen, als een element dat een doel vervulde.

Ze verwerkten hun verlies door er collectief en regelmatig over te rouwen: herdenken op de 3e, 7e, 40e dag van het overlijden en jaarlijks. Ze herdefinieerden ook hun identiteit als rouwende om alle verloren mannen, wat inhield dat hun individuele identiteit veranderde in een collectieve identiteit.

In 2007 ben ik begonnen aan mijn master aan de Universiteit Utrecht, op het gebied van gender en etniciteit. Dit programma maakte me er bewust van hoe onwetend ik was over de etnische

diversiteit van mijn eigen land. Tijdens dit programma realiseerde ik me ook voor het eerst dat ik niet blank ben. Interessant genoeg werd ik tot dat moment in mijn eigen land bekeken als een van de witste huidtinten die er te vinden zijn en nu wordt mij verteld dat ik niet blank ben. Een keer werd ik zelfs afgewezen voor een baan op een boerderij in Iran omdat ik te blank werd bevonden! Dit besef leerde me ook dat ons begrip van huidskleur en etniciteit ook behoorlijk context gebonden is.

Voor mijn afstudeerscriptie heb ik onderzoek gedaan naar de status van een VN-verdrag met betrekking tot vrouwenrechten genaamd CEDAW. Voor uw informatie hebben slechts 6 landen¹ in de wereld dit verdrag niet ondertekend, waaronder Iran en de Verenigde Staten.

Veel van de landen die dit verdrag hebben ondertekend - zoals Saoedi-Arabië of Qatar - hebben het voorwaardelijk ondertekend. Het betekent dat ze de conventie zullen volgen, zolang deze niet in strijd is met hun eigen interne grondwet. Laat dat even bezinken en stel jezelf de vraag: wat heeft het voor zin om toe te treden tot een verdrag of een conventie als er geen garanties zijn voor de uitvoering ervan en er geen consequenties zijn aan het niet uitvoeren ervan? Hetzelfde in onze eigen context, wat heeft het voor zin om een diversiteits- en inclusiebeleid te hebben, als er geen garantie is dat het wordt opgevolgd, of als er geen consequenties zijn als het niet wordt gerespecteerd. Dit is weer een onderwerp voor een ander gesprek.

Om mijn onderzoek uit te voeren, werkte ik tussen oktober 2008 en januari 2009 voor de VN in Iran. Ik interviewde opnieuw tal van mensen die voor of tegen deelname aan dit VN-verdrag waren. Dit was het moment voor mij om te beseffen dat de reforms en de reformists in Iran GEEN belang hebben bij het verbeteren van de status van vrouwen in Iran. Hun enige reden om lid te worden van CEDAW was om het imago van de Islamitische Republiek in de wereld te verbeteren; Tijdens deze interviews leerde ik dat vrouwen in de politiek ofwel "vrouwen van de partij" kunnen zijn, ofwel "partijen van vrouwen".

Als je alleen maar "vrouw van de partij" bent, is het jouw rol om alleen maar te herhalen wat de partij - voornamelijk bestaande uit mannen - al zei en je bent een etalageruiter. Als je echter een "partij van vrouwen" of "vrouwenpartij" bent, zit je in de politiek om verandering teweeg te brengen; je bent er om het spel anders te spelen, om een stem te zijn voor anderen.

Werken voor de VN was ook het eerste moment dat ik een "sterretje" kreeg bij de Intelligence Service van Iran - het betekent dat ik een profiel bij hen kreeg. Ik heb dit profiel gekregen omdat ik op mijn eerste dag bij de VN naar een NGO werd gebracht – die niet echt een NGO was maar een GONGO – die NGO werd opgericht en geleid door Alireza Taheri, een van de beruchte ondervragers van de Intelligence Service en de vrouw van Saeed Emami die de moorden op

---

¹ The six UN member states that have not ratified or acceded to the convention are Iran, Palau, Somalia, Sudan, Tonga, and the United States. The one UN non-member state that had not acceded to the convention is the Holy See/Vatican City.

dissidenten had georganiseerd (bekend als de “kettingmoorden”²). Dus eigenlijk werd ik door de VN overgedragen aan de Intelligence Service van Iran.

Mijn supervisor bij VN heeft deze mensen duidelijk gemaakt waar mijn onderzoek over gaat, wat de rol van de UN in het proces is en wat ik verzamel als onderdeel van mijn onderzoek ook aan hen zal worden overgedragen. In die tijd was ik me totaal niet bewust van deze zaken, en ik had geen idee dat ik in handen was van de Iraanse Intelligence Service.

In juni 2009, na de frauduleuze presidentsverkiezingen in Iran, werd ik hier in Nederland politiek actief om mensen bewust te maken van wat er in Iran gebeurde. Dat ik hier destijds actief was, betekende dat ik in de gaten werd gehouden door de Intelligent Service van Iran. Als gevolg daarvan was het gevaarlijk voor mij om terug te reizen naar Iran. Gedurende deze tijd werd de telefoon van mijn ouders afgeluisterd en elke keer dat mijn moeder het land verliet - of ze naar Nederland kwam of niet - werd ze op het vliegveld ondervraagd. En elke keer dat ze terugging, werd haar koffer binnenstebuiten gekeerd op zoek naar iets van mij.

Sinds 2009 woon ik hier in Nederland in ballingschap en in 2015 werd mijn Nederlanderschap uitgesproken (samen met mijn jongste zoon die tot dat moment staatloos was) door wijlen burgemeester van Amsterdam - Eberhard van der Laan.

Mijn band met Nederland heeft mijn band met mijn Iraanse roots alleen maar versterkt; omdat ik mijn Iraanse identiteit moest herontdekken toen ik begon aan de reis om Nederlander te worden, en ik kan mezelf het beste omschrijven als een vernederlandste Iraniër.

Nu u wat meer weet over mijn achtergrond en waarom ik hier vandaag sta, wil ik u zeggen wat ik heb voorbereid om met u te delen. Mijn lezing bestaat uit drie delen:

Ten eerste praat ik over wat de status-quo is in Iran op dit moment en waarom deze opstand, of beter gezegd deze revolutie, anders is dan elke andere opstand die de afgelopen 4 decennia in Iran heeft plaatsgevonden. Ten tweede vertel ik wat wij – de Nederlandse Vrouwen en leden van NVR – kunnen leren van deze revolutie? En tot slot, wat kunnen we doen om, het Iraanse volk in Iran dat vecht voor hun vrijheid te ondersteunen?

Als PhD-onderzoeker aan de Rotterdam School of Management over cross-sector partnerships, waar mijn focus ligt op de onderlinge verbondenheid van onze acties en de context waarin ze plaatsvinden, zie ik heel goed de relevantie van de revolutie die er gaande is in Iran.

---

² The victims included more than 80 writers, translators, poets, political activists, and ordinary citizens, and were killed by a variety of means such as car crashes, stabbings, shootings in staged robberies, and injections with potassium to simulate heart attack. The pattern of murders did not come to light until late 1998 when Dariush Forouhar, his wife Parvaneh Eskandari Forouhar, and three dissident writers were murdered over a span of two months.

Als ik slechts één woord zou willen kiezen om het verband te beschrijven tussen wat er in Iran gebeurt en wat er in Nederland, in Europa en in de wereld gebeurt, dan zou dat woord “wederkerigheid” zijn in al zijn lagen en facetten.

Laat het me uitleggen:

Wat er in Iran gebeurt, is een “revolutie” - wat begon als een protest, uitgegroeid tot stakingen en is de afgelopen 4 weken uitgegroeid tot een volwaardige revolutie. Het is 67 dagen geleden sinds de Morality Police van de Islamitische Republiek Iran de Koerdische Mahsa Amini vermoordde, een 22-jarige jonge vrouw uit Saghez die met haar familie op reis was in Teheran.

Bij haar arrestatie, omdat ze haar hijab iets anders droeg dan volgens de normen van de Islamitische Republiek wordt geëist, werd Mahsa herhaaldelijk op haar hoofd geslagen en toen ze op het politiebureau aankwam, zakte ze in elkaar en stierf kort daarna. Sindsdien zijn meer dan 380 mensen vermoord, waarvan een derde afkomstig is uit de zuidelijke stad Zahedan, provincie Sistan & Balochestan, een van de meest gemarginaliseerde steden met een meerderheid van soennitische moslims; onder de vermoorde mensen zijn 57 kinderen.

Meer dan 16.000 mensen zijn gearresteerd uit het hele land, onder wie de journalisten die het nieuws over Mahsa brachten: Niloofar Hamedi en Elahe Mohammadi. Niloofar en Elahe werden gearresteerd kort nadat het nieuws over Mahsa's dood bekend werd en worden naar verluidt vastgehouden in de beruchte Evin-gevangenis in Iran; ze worden ervan beschuldigd buitenlandse agenten te zijn in een gezamenlijke verklaring van het Iraanse ministerie van inlichtingen en de inlichtingenorganisatie van de Islamitische Revolutionaire Garde.

De protesten zijn aan de gang in meer dan 146 steden en 140 universiteitsafdelingen in verschillende delen van het land zijn erbij betrokken. Er waren schietpartijen en moorden op de Universiteit van Sharif waarbij veel studenten werden gearresteerd, er was een brand in de Evin-gevangenis waarvan er nog steeds geen duidelijk bericht is over hoe het begon en hoeveel mensen gewond raakten of gedood werden, er waren opnieuw massamoorden in Zahedan en vele andere incidenten.

Meer dan een week geleden stemden de 227 van de 290 parlementsleden voor het vervolgen/ophangen van alle mensen die tijdens de protesten zijn gearresteerd. En dat treft meer dan 16.000 mensen. Er zijn twee punten om in gedachten te houden:

Ten eerste worden parlementsleden geacht representatief te zijn voor het volk en op te komen voor de rechten van hun eigen kiesdistrict; in de Islamitische Republiek Iran, waar iedereen in het ambt vooraf wordt geselecteerd door de Supreme Leader, is er echter geen vertegenwoordiging en bescherming van mensen. Twee van de parlementariërs die hebben gestemd om alle demonstranten op te hangen, waren in New York om VN-sessies bij te wonen

en iedereen vraagt zich af hoe het komt dat deze moorddadige mensen de VN mogen binnenstappen.

Ten tweede, executeerde de Islamitische Republiek in de jaren 80, direct na de revolutie, duizenden Iraanse dissidenten die na de revolutie waren gearresteerd. Dit werd gedaan door een commissie van drie personen, waarvan de huidige president, Ebrahim Raisi, een van hen was. Dezelfde president is in die functie voorgesteld door de Opperste Leider en hij reist zonder enige uitdaging naar Europese landen.

Drie jaar geleden, in hetzelfde jaargetijde als nu, vermoordde de Islamitische Revolutionaire Garde gedurende drie dagen, meer dan 1500 Iraniërs die protesteerden tegen de drievoudige stijging van de gasprijs. In de afgelopen 4 decennia heeft de Islamitische Republiek veel van haar dissidenten geëxecuteerd onder valse voorwendselen, dus de kans is groot dat er gevolg zal worden gegeven aan dit verzoek dat door het parlement is ingediend.

Er dreigt gevaar voor het leven van tienduizenden gearresteerde Iraniërs. Dit alles toont aan dat de Islamitische Republiek niet kan "doen alsof" zij open en hervormd is. Het regime zelf heeft het punt bereikt van "je bent met ons of tegen ons". Dit betekent dat er geen terugkeerpunt is voor het regime, maar vooral ook niet voor de mensen.

En dat brengt me bij het tweede deel van mijn lezing voor vanochtend: wat kunnen wij – Nederlandse Vrouwen en leden van NVR – leren van de revolutie die gaande is in Iran? en dat is Wederkerigheid.

Laat het me uitleggen:

Wederkerigheid betekent dat we verder gaan dan onszelf en onze vrijheid en de maatschappelijke verantwoordelijkheid nemen om bij te dragen aan het collectieve welzijn.

Laten we eens kijken hoe wederkerigheid de voortdurende revolutie in Iran heeft gevormd. Wat de huidige protesten en stakingen wezenlijk anders maakt dan die in de jaren '80, '90, 2000 en gedurende het tweede en derde decennium van de 21e eeuw, heeft meerdere facetten:

Ten eerste staat in het middelpunt van de protesten een vrouw - zan - een vrouw wiens keuzevrijheid over haar lichaam en haar keuzes haar werd afgenomen en vermoord omdat ze iets anders had gekozen en gewild dan wat haar werd opgelegd.

Al meer dan 4 decennia zijn vrouwen beroofd van hun kansen; zelfs als we worden aangemoedigd om uit te blinken in ons leven door middel van onderwijs en onze carrières, is dat voornamelijk in de beperkingen van wat er van een vrouw wordt verwacht: Ik groeide op in een

gezin dat mij aanmoedigde om te studeren en mezelf op te leiden tot het hoogst mogelijke niveau, en waar mogelijk het voortouw te nemen.

Maar de definitie van leiderschap die mijn hele leven in mijn oren werd gefluisterd, was dat een echte leider degene is die op de achtergrond blijft en de anderen ondersteunt om in de schijnwerpers te staan: Als vrouw ben je de echte leider in je gezin door in het huis en in de zorg voor het huishouden en de kinderen en maak je het jouw man zo comfortabel mogelijk om uit te gaan en de kostwinner van het huis/ gezin te zijn.

Dit wil niet zeggen dat een thuisblijvende ouder geen goede zaak is, integendeel, ik pleit ervoor om het ouderschap echt als een sociale functie te beschouwen en als zodanig moet het worden behandeld als een “baan” – Dit is ook een onderwerp van gesprek voor een andere keer; Het belangrijkste element hier is het recht op vrije keuze: als een vrouw, vrij van perceptie en veroordeling, ervoor kiest om thuis te blijven en voor haar gezin te zorgen, is er geen probleem – ze lijdt niet aan een gebrek aan emancipatie, maar in de meeste gevallen is dit geen echte vrije keuze.

Ten tweede vertegenwoordigde Mahsa niet alleen de jeugd, maar ook de etnische minderheden, die voor de lol op familie-uitstapje waren; ze vertegenwoordigde de wens om een leven – zendegi – een normaal leven te hebben. Een leven dat ze kan hebben als iemand die in een kleine stad ver van de hoofdstad woont - een leven dat kwaliteit heeft en gevuld is met haar keuzes.

Ten derde gingen de protesten niet over de gasprijs of over het aan banden leggen van de media of het vertragen van internet. Het ging over één ding en maar over één ding - het ging over azadi - vrijheid.

Er zijn gesprekken in het Perzische taaldomein dat azadi beter vertaald kan worden naar Liberty in plaats van Freedom. De twee woorden worden - helaas - door elkaar gebruikt in onze politieke discussies, maar ze verschillen nogal van elkaar. Hetzelfde gebeurt met de twee woorden sex en gender die ook behoorlijk van elkaar verschillen, maar ook die worden door elkaar gebruikt en heeft zoveel verwarring gecreëerd in onze openbare discussies. Dat is ook een discussie waard voor een ander moment.

Maar wat is het verschil tussen Freedom en Liberty, en ik citeer "Vrijheid" is voornamelijk een interne constructie. Viktor Frankl, de legendarische overlevende van de Holocaust die Man's Search For Meaning schreef, zei het goed: “Everything can be taken from a man but one thing: the last of the human freedoms – to choose one’s attitude in any given set of circumstances, to choose one’s own way (in how he approaches his circumstances).”

Met andere woorden, vrij zijn is eigenaar worden van wat zich tussen je oren afspeelt, eerst autonoom zijn in gedachten en daarna pas in daden. Je vrijheid om op een bepaalde manier te handelen kan je worden afgenomen - maar je houding ten opzichte van je omstandigheden niet - waardoor je vrijheid voornamelijk een interne constructie is.

Aan de andere kant is Liberty overwegend een externe constructie. Het is de staat van vrij zijn binnen de samenleving van onderdrukkende beperkingen die door een autoriteit worden opgelegd aan iemands manier van leven, gedrag of politieke opvattingen. En gezien de achtergrond van de aanhoudende Iraanse revolutie, is het Iraanse volk op zoek naar hun Liberty omdat de Islamitische Republiek hun Freedom van denken nooit zou kunnen afnemen.

Dus deze drie elementen van Vrouw, Leven, Freedom of beter gezegd Liberty waren elementen waar iedereen achter kon staan, ondanks al hun etnische, religieuze of andere geaardheid.

De protesten verspreidden zich heel snel over het hele land, en heel snel gingen ze samen met stakingen in het hele land; wat betekent dat ondernemers en werknemers in alle verschillende sectoren de verantwoordelijkheid namen om deel uit te maken van de beweging.

Heel snel ging de massa over van rouw om de dood van één vrouw naar rouw om de dood van hun collectieve leven en de dood van hun collectieve liberty. En dit is een vorm van een coping-mechanisme waar we het aan het begin van mijn lezing over het verlies van dierbaren over hadden: de individuele rouw veranderde in een collectieve rouw en het collectief ging op weg naar het definiëren van een nieuwe identiteit voor zichzelf in de context van wederkerigheid:

Verder gaan dan onszelf en onze vrijheid en de maatschappelijke verantwoordelijkheid nemen om bij te dragen aan het collectieve welzijn, zelfs als dat betekent dat we ons leven weggeven, zodat anderen kunnen gedijen.

In een zeer verdeelde samenleving waar iedereen probeerde te nemen wat ze konden om te overleven, combineerden de mensen hun strijd voor liberty en namen de verantwoordelijkheid om deel uit te maken van de revolutie en pasten wederkerigheid in al zijn verschillende lagen toe als één pakket - als één Platform - om als één geheel samen te werken.

De hele Iraanse samenleving heeft als geheel synergie gehad en ze zijn op grote schaal naar het stadium van impact gegaan. En ik geloof dat wij als Nederlandse Vrouwen, als leden van NVR, ook als geheel moeten synergiën, we moeten de onderlinge verbondenheid onder ons erkennen en op weg zijn naar Verbinding.

Denk aan onze interne crisis zoals het dragen van maskers tijdens covid, of de stikstofdiscussie of het opvangen van asielzoekers en vluchtelingen in verschillende gemeenten. Al deze crises komen voort uit het feit dat we onze vrijheid boven onze verantwoordelijkheid stellen en de

wederkerigheid uit het raam gooien. Wederkerigheid zet het “ik” om in het “wij”, en dat brengt me bij het derde en laatste punt van mijn toespraak voor vandaag: wat kunnen wij – de Nederlandse vrouwen en de leden van de NVR – doen om de revolutie in Iran te steunen: Faciliteren van de transitie.

Laat het me uitleggen:

Er is een kloof tussen “weten wat je niet wilt” en “weten wat je wel wilt”. In 1979, toen de Islamitische Revolutie plaatsvond, maakten de religieuze hardliners gebruik van deze kloof en namen de macht over. Ze beweerden open te staan voor alle oriëntaties en gedachten, maar heel snel draaiden ze zich om en zetten iedereen gevangen en executeerden ze hen die hun gezag in twijfel trok.

Het Iraanse volk is zich zeer bewust van deze kloof en deze keer, in de Iraanse revolutie van 2022, vragen ze om steun van een internationale gemeenschap om deze overgang te vergemakkelijken - van weten wat ze NIET willen naar weten wat ze wel willen.

Wacht alsjeblieft niet en observeer: ten eerste is deze revolutie geïnspireerd en ontstoken door vrouwen - een week geleden ontmoette een groep Iraanse vrouwen president Macron en overtuigde hem om de beweging in Iran als een revolutie te erkennen.

Het Duitse vrouwelijke lid van het Europees Parlement - Hanna Neumann - maakt furore op Twitter door de wereld uit te nodigen om na te denken over een vrij Iran. Ten tweede hebben Nederlandse investeerders hun geld gestoken in Iraanse bedrijven die eigendom zijn van de Islamitische republiek en de IRGC en gebruiken ze de gegevens die deze bedrijven hebben verzameld om de bewegingen van Iraanse mensen te volgen.

Digikala, het Iraanse ‘Amazon/Bol.com’, heeft een Nederlandse investeerder genaamd International Internet Investment Cooperation, een brievenbusfirma dat in Amsterdam is geregistreerd. Er is geen informatie beschikbaar over deze investeringsmaatschappij en wat Nederland kan doen, is duidelijk maken wie de investeerder is in een Iraans bedrijf dat door terroristische groeperingen wordt gebruikt om Iraanse mensen op te sporen.

alstublieft niet wat wij - als Nederlanders - kunnen bereiken: onze Eerste Kamer heeft als eerste parlement ter wereld de verwijdering van Iran uit de VN-Vrouwenraad geëist. Inmiddels is de VN-vergadering door Duitsland namens meer dan 40 landen aangevraagd en voor volgende week ingepland om dat te bespreken. Onze acties hebben dus wel degelijk impact.

Bovendien leiden wij Nederlanders al decennialang de multi-partijenoverheid en samenleving en wat de Iraanse samenleving op dit moment nodig heeft, is steun en facilitering van de internationale gemeenschap om ook de transitie naar een multi-partijenoverheid en samenleving

te maken. Deze transitie is van cruciaal belang en is wat verschillende groepen binnen en buiten Iran vragen van de internationale gemeenschap.

Gedurende vele decennia werd het Iraanse volk beroofd van de mogelijkheid om democratie te beoefenen, maar ze zijn zich terdege bewust van de theoretische aspecten ervan; de Iraniërs hebben ondersteuning nodig om de theorie in de praktijk te brengen. Daar kunnen Nederlanders een grote steun in zijn.

Om af te ronden:

Wat er gaande is in Iran, is een revolutie – erken het zoals het is.

Als Nederlandse vrouwen, als leden van de NVR, zoeken naar synergieën en in de verbinding tussen onze activiteiten – omarm wederkerigheid.

Onderschat de impact die we kunnen hebben niet, we kunnen de synergetische kracht in en vanuit Europa zijn.

En om te beginnen; de Iraanse ambassadeur uit Nederland wegzenden – hij is niet representatief voor het Iraanse volk; hij vertegenwoordigt de Supreme Leader en een regering die haar eigen mensen vermoordt.

Roep de leden van uw politieke partij - uw vertegenwoordigers - en vraag hen om vrouwenrechten – mensenrechten – voorop te stellen en degenen die vertegenwoordigers zijn van schenders van mensenrechten uit te zetten.

In een vrij Iran zijn er onbeperkte mogelijkheden voor onze ondernemers om te groeien in Iran en het Midden-Oosten er omheen; er zijn mogelijkheden voor energiebronnen en er zijn mogelijkheden om liberale bondgenoten te verkrijgen en te verbinden.

Dank U.